

MODEL D'ESTAT

ZP viu en una foto de diari emmarcada per la Carmen

Crònica

TONI VALL
SANTA COLOMA
DE GRAMENET

Hi ha una senyora gran, pacientment palplanada, que espera l'arribada de José Luis Rodríguez Zapatero a la Torre Balldovina de Santa Coloma de Gramenet. L'expresident del govern espanyol hi pronunciarà una xerrada amb el nom *Comunitat política, pluralisme i cohesió social*. Mentrestant, arriba Miquel Iceta i és rebut amb salutacions del tipus “iEh! iMiguel, campeón!” o “Iceta, què hem de fer? Està tot molt malament!” I ell respon: “Ah sí? Doncs espereu-vos perquè això només ha començat”. El 95% dels assistents que omplen l'auditori són jubilats. Cap sorpresa, és aquest el perfil habitual en els mítings del PSC. ZP arriba amb quasi mitja hora de retard i tan bon punt baixa del cotxe

la senyora l'aborda per fer-li dos petons i ensenyar-li una foto seva emmarcada. Les càmeres no triguen a envoltar-lo i els guardes de seguretat claven unes innecessàries empentes que no vénen a tomb de res. Li pregunten per la situació política a Catalunya. “Paciència i diàleg”, improvisa l'expresident.

La senyora de la foto seu al meu costat. Es diu Carmen Calero i és extremeña. M'ensenyava la foto –retallada del diari–, i m'explica que també en té emmarcada una de Felipe González i que un dia el seu marit la va penjar sobre el capçal del llit. Núria Parlon presenta el convidat de la nit. També hi són els diputats Assumpta Escarp i Raúl Moreno. Zapatero comença demanant a Iceta que no deixi mai de ballar, sobretot tenint en compte com es presenta la legislatura. Diu que la seva intenció no és fer-nos un míting sinó un acte reflexiu i desgrana un argumentari basat en la repetició en bucle de conceptes com *pluralisme, respecte, tolerància, convivència, diversitat* i sobretot *diàleg*. A estones

L'expresident del govern espanyol José Luis Rodríguez Zapatero ahir amb Iceta i Parlon. PERE VIRGILI

sembla un sermó adreçat a nens de cinc anys als quals costi entendre que dos més dos fan quatre. Demuestra una solemnitat impostada, feta de paraules altisonants i silencis suspensius que embolcallen buidors colossals. Fa constants “cants a la democràcia”, pronuncia frases com “Cal que es recuperin els afectes” i “La cultura és polifonia”. Se'n fum del que ell anomena “la nova política” i s'adreça a aquells que opinen que el futur no serà compartit per advertir-los que “les societats s'empetiteixen en el túnel obscur del temps quan no hi ha diàleg entremig”.

I ens deixa una perla: “Aviat coneixerem la fi de la fam al món”. I es queda tan tranquil. Com aquells dies en què va negar la crisi aferrat al clan *bonrollista* de la cella i es va inventar la famosa desacceleració. Ja acabant conjuga el verb *apoyar*, el futur del qual –per a qui no ho sàpiga– és *apoyaré*. Miro al meu costat i veig la Carmen estrenyent fort la foto. ZP viu en una foto de diari emmarcada. —